

Arrest

nr. 75 354 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 28 december 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DELVAUX, die loco advocaat A. PIRSON verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. M. A. en F. Z., die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op respectievelijk 21 december 2010 en 1 augustus 2011 en hebben zich een tweede respectievelijk eerste keer vluchteling verklaard op 5 augustus 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 19 augustus 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 7 november 2011.

1.3. Op 29 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van M. A.:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Libanese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Tofatha. U bent een sjiitische moslim en u bent tot en met het derde jaar middelbaar naar school geweest. U bent gehuwd met F.(...) Z.(...) (O.V.6.745.125). De problemen die u naar België gedreven hebben vinden hun oorsprong in de familie van uw echtgenote. Haar moeder is de tweede vrouw van haar vader. De eerste vrouw van haar vader is overleden toen zij twee jaar oud was. Zij is het enige kind uit het huwelijk van haar vader met diens tweede echtgenote. Haar vier halfzussen en haar vier halfbroers hebben nooit kunnen verkroppen dat haar vader huwde met een tweede vrouw. Zij zochten een uitlaatklep en zij botvierden hun frustraties op uw echtgenote. Toen zij een baby was hebben zij geprobeerd om haar in brand te steken, een gebeurtenis waardoor haar voet werd verminkt. Ook daarna heeft zij enorm geleden. Zo kon zij bijvoorbeeld niet naar buiten gaan nadat zij de school verlaten had. Zij ontmoette u echter en haar vader keurde jullie huwelijk goed. Na dit huwelijk zijn jullie naar Beirut verhuisd. Gedurende tien maanden woonden jullie in bij uw grootouders. Op een dag ging u met F.(...) naar uw dorp en werd de auto waar jullie in zaten beschoten door haar halfbroer H.(...). U vluchtte naar België. F.(...) bleef nog minstens acht maanden in Beirut, waar zij bij haar ouders woonde. Op 23 december 2010 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in, doch u geeft geen gevolg aan het aangetekend schrijven waarin u opgeroepen werd voor uw gehoor en u werd op 28 april 2011 bijgevolg zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 5 augustus 2011 diende u samen met uw echtgenote een tweede asielaanvraag in. U stelt dat jullie omwille van jullie huwelijk nog steeds in Libanon problemen riskeren. Zulks blijkt immers uit het feit dat ook uw echtgenote intussen Libanon is ontvlucht.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtmotieven gelijklopen aan die van uw echtgenote. In hoofde van uw echtgenote werd, gezien de ongeloofwaardige verklaringen die zij aflegde, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenote.

Vooreerst is het hoogst eigenaardig dat u ervan overtuigd bent dat het tweede huwelijk van uw vader de oorzaak was van alle ellende, doch u zich geeneens realiseert waarom uw ouders in het huwelijksbootje gestapt zijn. U gevraagd waarom uw vader koos voor een tweede vrouw, verklaarde u dit niet te weten (CGVS, p. 4). U nogmaals dezelfde vraag gesteld, verklaarde u dat uw vader 'misschien' verliefd was op uw moeder, maar dat u het nog steeds niet weet (CGVS, p. 4). U heeft uw vader nooit gevraagd waarom hij deze keuze gemaakt heeft (CGVS, p. 4). Dit alles zijn merkwaardige vaststellingen, aangezien u toch beweerde dat uw halfbroers u het leven zuur maakten omwille van deze verbintenis. Het is dan ook billijk vanuit uw positie als enige nakomeling uit dit tweede huwelijk te verwachten dat u ooit vragen gesteld heeft met betrekking tot dit huwelijk en u de juiste reden kent van al het leed dat u zou doorstaan hebben. De afwezigheid van dit soort vraagstelling duidt erop dat u niet bijster geïnteresseerd was in het onderwerp, waardoor er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de ernst en zelfs de geloofwaardigheid van de problemen die uit dit huwelijk ontsprongen zouden zijn.

Daarenboven zijn de 'mishandelingsfeiten' waar u naar verwijst bijzonder vaag op één enkele uitzondering na. U spreekt in uw asielrelaas enigszins concreet over het feit dat uw broers u in 'brand' zouden proberen zetten hebben toen u slechts drie maanden oud was (CGVS, p. 7, 8, 14). U haalde aan dat uw moeder hard heeft gewerkt om uw medische behandeling te bekostigen (CGVS, p. 8) en verbazingwekkend genoeg herinnert u zich ook uw leeftijd op het moment van de feiten (CGVS, p.7). Het CGVS oordeelt dat u wellicht gewond geraakt bent door een incident op jonge leeftijd, ook al worden de omstandigheden en de opzettelijkheid van de feiten dan weer gecontesteerd gezien hiervoor geen bewijzen voorhanden zijn. In vergelijking met dit concrete incident zijn de andere gebeurtenissen die u aanhaalde opvallend ruim en vaag. U spreekt over 'beledigingen', 'afranselingen', 'dreigementen' en het feit dat men u 'opsloot' (CGVS, p. 7, 8, 10,11). De nauwkeurigheid die u eerder aan de dag legde wat betreft de brandwonden die u had als baby, verdwijnt volledig wanneer u deze andere feiten vermeldt. Nochtans zijn die laatste incidenten net die feiten die u 'bewust' heeft meegemaakt in uw

leven en kan er als dusdanig verwacht worden dat u in detail treedt over wat men u allemaal exact heeft aangedaan op die momenten, iets wat u echter niet deed.

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de 'mishandelingsfeiten' jegens uw moeder. U beweerde immers eerst dat uw halfbroers uw moeder onberoerd lieten (CGVS, p.5) en dat er geen problemen waren tussen uw halfbroers en uw moeder. Immers, ze waren tegen u gekant (CGVS, p. 7). U sprak evenwel over een 'haat' tegen uw moeder. Liefst vijf keer werd er u naar verduidelijking gevraagd betreffende de problemen en deze 'haat' die uw halfbroers koesterden en hoe hieraan uiting gegeven werd (CGVS, p. 7). Uw moeder kan immers moeilijk een bijzaak genoemd worden, daar u beweerde dat zij aan de basis lag van de problemen die uw halfbroers u veroorzaakten. De eerste vier keren betreft u telkens de problemen op uzelf en spreekt u heel algemeen over een 'haat' van uw halfbroers jegens uw moeder (CGVS, p. 7). Desalniettemin was het tweede huwelijk van uw vader toch de bron van al hun ergernis en kan ervan uitgegaan worden dat uw moeder toch ook op zekere wijze het onderspit moest delven. Slechts in uw vijfde antwoord reageert u gerichter op de vraag door te stellen dat uw halfbroers tegen haar 'zeiden' dat zij gehaat werd, dit gevolgd door een schets van de kwalijke reputatie van uw broers in het algemeen. Ook deze keer blijft u echter op de oppervlakte wat betreft de relatie die uw halfbroers onderhielden met uw moeder. U bij wijze van conclusie gevraagd dat u denkt dat uw moeder gehaat werd omdat uw halfbroers dit 'gezegd' zouden hebben, haalt u opeens het grote kwaad aan in de relatie tussen hen (CGVS, p. 7). Na zes vragen herinnert u zich opeens dat men niet alleen u in brand wou steken, maar ook uw moeder (CGVS, p.7). Na deze opmerking over agressie tegen uw moeder, blijft u later in het gehoor dezelfde trant aanhouden. Opeens spreekt u niet meer alleen over uzelf als slachtoffer van uw halfbroers, uw moeder was volgens u 'uw metgezel' als slachtoffer in de terreur en mishandelingen van uw halfbroers (CGVS, p. 10, 11, 14, 15). Nochtans beweerde u eerder expliciet dat uw moeder ontzien werd door uw broers. Deze plotse ommezwaai in uw asielrelaas geeft opnieuw weer dat u niet naar waarheid uw verhaal vertelt.

Wat betreft uw verblijf in Beirut dient er allereerst op gewezen te worden dat de periode die u opgeeft verschillend is van de verklaringen van uw echtgenoot. U beweerde dat u in totaal tien maanden in Beirut woonde, waarvan slechts vier maanden tesamen met uw man (CGVS, p. 3). Uw echtgenoot beweerde echter dat hij gedurende tien maanden samen met u in Beirut woonde, maar dat jullie slechts in de laatste drie maanden effectief samenwoonden (CGVS gehoorverslag M.(...) A.(...), p.3). Tijdens de eerste zeven maanden pendelde hij tussen Tofatha (Saida) en Beirut omwille van zijn werk en verbleef hij slechts sporadisch bij u in Beirut (CGVS gehoorverslag M.(...) A.(...), p. 8). In Beirut zouden jullie bij de grootouders van uw echtgenoot gewoond hebben (CGVS, p. 3, 12; gehoorverslag CGVS M.(...) A.(...), p. 7,8) en uw ouders zouden naar Beirut gekomen zijn na het vertrek van uw echtgenoot en er een ander appartement gehuurd hebben (CGVS gehoorverslag M.(...) A.(...), p. 6, 7, 10). Uw verklaringen komen, en zoals reeds werd aangestipt, echter niet overeen met deze van uw echtgenoot. U beweerde immers dat u slechts vier maanden in Beirut gebleven zou zijn bij zijn grootouders en daarna zes maanden met uw ouders zou hebben doorgebracht, terwijl uw man beweerde samen met u tien maanden in Beirut gewoond te hebben bij zijn grootouders. Na de lunchpauze die u tezamen heeft kunnen doorbrengen, verklaarde u echter plots ook tien maanden met uw man samengewoond te hebben in Beirut (CGVS, p. 13), waardoor u uw eerdere verklaring wijzigt. Er kan echter geen geloof meer gehecht worden aan uw laatste verklaring, mits u de kans gekregen heeft om in tussentijd uw man te spreken.

Overigens zijn de door u aangehaalde data een zwakke plek in uw asielrelaas. U beweerde dat u twintig dagen na uw huwelijk met uw echtgenoot naar Beirut verhuisd bent (CGVS, p. 13). De datum van dit 'huwelijk' herinnert u zich niet meer. U kunt slechts veronderstellen dat dit huwelijk een tweetal jaar geleden gesloten werd en verwijst naar de huwelijksakte die uw man bij zich had (CGVS, p. 4, 5). U heeft er ook geen besef van of u eerder in het begin of tegen het einde van het jaar in de echt getreden bent (CGVS, p. 5). U speelt dan op veilig en kiest voor het 'midden' van het jaar (CGVS, p. 5). Uw echtgenoot was evenmin op de hoogte van de datum van jullie huwelijk. Slechts na bestudering van de huwelijksakte kon hij uitbrengen dat het huwelijk op acht oktober 2009 voltrokken werd (CGVS gehoorverslag M.(...) A.(...), p.4). Terugkerend naar uw situering in de tijd van de verschillende gebeurtenissen, moet er gesteld dat het geheel niet mogelijk is dat jullie in Beirut tien maanden hebben samengewoond. Indien u immers op 28 oktober 2009 naar Beirut verhuisd bent en aldaar nog tien maanden gewoond zou hebben met uw echtgenoot, dan moet er geconcludeerd worden dat u tot ongeveer 28 augustus 2010 in Beirut samengewoond heeft. Het is dan ook opmerkelijk dat uw echtgenoot pas in december 2010 zijn land ontvlucht is (CGVS gehoorverslag M.(...) A.(...), p.4). U geeft dan ook geen waarheidsgetrouw zicht op de periode die verstreken zou zijn tussen jullie huwelijk en jullie vlucht naar België. Zoals reeds werd aangehaald, ondergraaft ook het feit dat geen van jullie beiden de precieze datum kent van jullie huwelijk de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Tegen de achtergrond van geheimhouding en tegenstand en het feit dat jullie reeds verliefd waren sinds 2002 maar tot het jaar 2009 hebben moeten wachten (CGVS, p.5; CGVS M.(...) A.(...), p. 5), lijkt

deze bezegeling van jullie liefde haast onbenullig te zijn. Geen van jullie beiden vond het moment blijkbaar cruciaal genoeg om de datum te onthouden. Nochtans kan er verwacht worden dat dit moment omwille van de door jullie aangehaalde problemen tekenend zou zijn voor jullie leven. Door het geheel aan bovenstaande observaties kan dan ook opnieuw geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen. Beirut was voor u wederom geen veilige bestemming. U verklaarde dat u gevolgd werd door uw halfbroers, dat u opnieuw 'meegenomen' werd door hen, dat u bedreigd werd en u klaagt over beledigingen per telefoon (CGVS, p. 12). U zou ook doodsb bedreigingen gekregen hebben (CGVS, p. 12). Twee weken na uw verhuis naar Beirut zouden uw halfbroers aan uw deur gestaan hebben (CGVS, p.13). Het waren zoals steeds woordenstromen vol beledigingen over uw persoon. U werd ook geslagen (CGVS, p. 13). Verschillende keren zouden uw halfbroers naar Beirut gekomen zijn, maar u herinnert zich niet hoe vaak dit was omdat u te 'depressief' was (CGVS, p. 13). Gepeild naar de frequentie waarmee uw halfbroers u opzochten, verklaarde u dat het niet elke dag was, maar soms na een maand, soms na anderhalve maand. U kreeg dagelijks wel telefonische bedreigingen en beledigingen (CGVS, p. 13, 14). Toch kan u zelfs niet bij benadering een idee geven hoe vaak uw halfbroers u opzochten, terwijl dit toch telkens zeer onthutsende incidenten geweest moeten zijn. U blijft opvallend kalm en zelfs een tikkeltje ongeïnteresseerd toen er u gevraagd werd om in uw geheugen te graven op zoek naar meer precieze informatie. U stelde: "Het is zo dat ze vaak komen, ik weet niet hoe vaak het was, maar toch op regelmatige basis en soms durfde ik voor hen de deur niet te openen (...)" (CGVS, p. 14). Nochtans lijkt het erop dat u 'soms' dan wel de deur opende en dat ze u dan steeds doodsb bedreigingen naar het hoofd slingerden (CGVS, p. 14). Nochtans bent u niet naar de politie gestapt. U lijkt zelfs even volledig van de kaart te zijn toen de suggestie geponeerd werd dat u naar de politie had kunnen gaan. U verwoordde wat er door uw hoofd ging door te stellen: "Moest ik een klacht indienen tegen mijn broers?", waarna u duidelijk aangedaan begon te huilen (CGVS, p. 14). Niettemin is het vreemd dat u wars bent van de gedachte om aangifte te doen, vooral in de context die u geschetst heeft van uw broers, namelijk die van bekende criminelen als halfbroers die 'terug op het moordpad zijn' en u in hun visier gekregen hebben (CGVS, p. 9). Bij verduidelijkende vragen over stappen die u ondernomen heeft, spreekt u over een verzoeningspoging in uw dorp van de burgemeester en van uw vader, doch laat u de politie in Beirut onvermeld terwijl u wel tegelijkertijd voet bij stuk houdt dat men u, toen u daar woonde, nog altijd wou vermoorden. Een gegeven waarvan u nog steeds overtuigd bent (CGVS, p. 14, 15). Deze observaties versterken uw asielaansluiting allerminst. Indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zou u toch meer moeite gedaan hebben om uzelf te beschermen. U een laatste keer hiernaar gepeild komt niet verder dan te stellen dat uw vader altijd geprobeerd heeft een verzoening te bewerkstelligen maar dat dit nooit gelukt is (CGVS, p.14). Gezien u zich blijkbaar maar al te zeer bewust bent geweest van het 'falen' van uw vader kan het eens te meer niet overtuigen dat u hebt nagelaten op zijn minst te proberen de bescherming van uw autoriteiten in te roepen. U heeft er trouwens ook geen idee van of uw man of uw vader aangifte hebben gedaan bij de politie (CGVS, p. 17), wat ook zeer eigenaardig is daar er toch van uit kan worden gegaan dat jullie hierover wel eens zouden hebben gesproken. Bovendien legde uw man tegenstrijdige verklaringen af. Hij verklaarde dat hij er geen idee van heeft wanneer uw halfbroers op de hoogte waren van jullie verblijf in Beirut (CGVS, p.9). Hij beweerde dat uw halfbroers nooit naar jullie huis gekomen zijn, noch heeft hij hen gezien in Beirut (CGVS, p. 9). Het is dan ook merkwaardig dat hij niet vermeldde dat u door uw halfbroers opgezocht en lastig gevallen werd in Beirut. Uw versie van de feiten doet nogmaals de waarheid onrecht aan. Daarenboven is het onbegrijpelijk dat uw echtgenoot voor u het land verlaten zou hebben, terwijl uw halfbroers het vooral op u gemunt hadden. U gevraagd waarom uw man alleen is vertrokken verklaarde u dat hij beloofd had om te werken en u dan het geld toe te sturen zodat ook u naar België kon komen (CGVS, p. 16). Jullie hadden immers niet genoeg geld om de reis voor beide personen te bekostigen. U gevraagd waarom u dan niet de persoon was die als eerste uitgestuurd werd, stelde u dat u niet alleen kon reizen, dat u hier niemand kent en dat u niet zou weten wat u hier zou moeten komen doen (CGVS, p. 16). Uw man beaamde dat jullie niet de financiële middelen hadden om samen naar België te komen (gehoorverslag CGVS M.(...) A.(...), p.10). Nochtans is het opmerkelijk dat uw man vertrekt naar België zonder u. U verklaarde immers dat u gezocht werd en ook in Beirut geen rust kende. Uw verklaringen over financiële middelen kunnen gezien de door u geschetste context dan ook niet overtuigen. Uzelf bent pas acht maanden na uw man naar België gekomen en in tussentijd hebben er zich, zoals u zelf aangeeft, geen vermeldenswaardige feiten voorgedaan. In de laatste drie maanden werd u immers gewoon 'zoals altijd' bedreigd (CGVS, p. 17). U leek niet bepaald de noodzaak van een snel vertrek in te zien. Uw acties staan derhalve in contrast met uw aanvankelijke bewering dat Beirut 'misschien' voor een maand een veilige bestemming was, maar ook niet langer (CGVS, p. 12). Afgaande op uw eigen berekeningen bent u echter minstens voor een periode van achttien maanden in Beirut gebleven. Bovenstaande observaties wekken wederom niet de indruk dat u een gegronde vrees had om uw land te verlaten.

Weinig overtuigend is ook uw bewering dat uw vader aan uw broers zou hebben verteld dat jullie zich intussen in België bevinden daar er toch van kan worden uitgegaan dat uw vader zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest van het feit dat het net zij waren die verantwoordelijk waren voor jullie vertrek uit Libanon en hij er zich voor zou hoeden hen informatie over jullie te geven (CGVS, p.5). Te meer uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds door hen bedreigd zou worden (CGVS, p. 5).

Verder dienen nog volgende bemerkingen in uw hoofde te worden gemaakt. U haalde zelf aan dat u vreesde voor uw leven en dat u met de dood bedreigd werd (CGVS, p. 7). U vreesde eveneens voor het leven van uw vrouw (CGVS, p. 7, 10). Nochtans vindt u het niet zo vreemd dat u als eerste het land verlaten heeft. U haalt immers een incident aan dat plaatsvond toen u op een zaterdag naar uw dorp ging om uw ouders te ontmoeten. De halfbroer van uw echtgenote, H.(...), zou geweten hebben dat u op die bewuste dag zou komen en hij vuurde een schot af (CGVS, p. 7). Uw ouders vonden het te gevaarlijk voor u en zij regelden vervolgens uw reis. Wat u niet vermeldt bij deze eerste voorstelling van de feiten, is het gegeven dat ook uw echtgenote in dezelfde auto zat. U gevraagd wie H.(...) zou raken, bent u er zeker van dat de kogel voor u bedoeld was, dit omdat hij aan uw kant van de auto stond (CGVS, p. 10). U denkt dat de halfbroers 'misschien' niet konden verteren dat u op hun halfzus verliefd was nadat u hen jarenlang 'uitgedaagd' heeft en tenslotte met haar gehuwd bent (CGVS, p. 10). Nochtans lijkt u niet zo zeker van uw stuk te zijn. De kwade acties waren immers tegen u beiden gericht, stelde u ook (CGVS, p. 10). Uw eigen onmiddellijke vertrek uit België en het feit dat u uw echtgenote achterliet zijn dan ook onverklaarbaar. Het is overigens ook niet geloofwaardig dat die halfbroer jullie gedurende die vele jaren geen haar gekrenkt heeft terwijl hij hier wel de kans toe kreeg toen u hem 'uitdaagde' en dan plots een kogel zou afvuren. Ook dit element versterkt uw asielrelaas allerminst.

Na het door u vermeldde schietincident bent u overigens niet naar de politie gegaan. U beweerde dat F.(...)'s halfbroer betrokken was bij een partij, meerbepaald de Syrische Nationale Partij, of tenminste 'denkt' u dat het die partij is (CGVS, p. 8). U vermeldt opeens een soort van 'ruzie' met die partij. Uw kleine broertje was stout geweest en had de stenen waarmee men een vlag van de partij gemaakt had verwijderd, waarna er een geschil was ontstaan (CGVS, p. 9). Uw broertje stelt het nu echter goed. Maar zelfs indien deze ruzie zich voorgedaan zou hebben, dan is dit nog geen reden om niet naar de politie te stappen voor een schietincident, te meer u bij aanvang van het gehoor duidelijk had aangegeven geen problemen met de autoriteiten te hebben ondervonden (CGVS, p. 4). Bovenal had u geen enkele reden om niet naar de politie in Beirut te gaan met de vraag om bescherming (CGVS, p.10). Het was iets dat u duidelijk niet overwogen heeft, want u stelde dat het toch niets zou opleveren en u wou niets doen zonder dat u resultaat zou zien (CGVS, p. 11). U geeft met deze verklaringen aan dat u de rechtsmiddelen in Libanon niet heeft uitgeput. Overigens dient er opgemerkt te worden dat uw echtgenote op geen enkel moment verwezen heeft naar een mogelijke politieke affiliatie van haar halfbroers. Zij beweerde dat noch zijzelf, noch iemand uit haar familie politiek actief was (gehoorverslag F.(...) Z.(...), p. 4). Ook bij de vragen omtrent de politie heeft zij geen gewag gemaakt van een politieke partij waar haar halfbroers lid van zouden geweest zijn (gehoorverslag F.(...) Z.(...), p. 14). Uw verklaringen kunnen dan ook niet overtuigen.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Libanon te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een kopie van de identiteitskaarten van u en uw echtgenote, een brief van de burgemeester, een huwelijksakte en een extract uit het bevolkingsregister neer. De informatie op uw identiteitskaart heeft betrekking op uw identiteit. In dit kader dient opgemerkt dat het toch wel eigenaardig is dat u steeds uw geboorteplaats verandert. Bij uw eerste asielaanvraag op 23 december 2010 liet u de asielinstanties optekenen dat u in Beirut geboren bent (zie inschrijvingsformulier). Bij uw tweede asielaanvraag op 5 augustus 2011 laat u uw geboorteplaats veranderen naar Saida, zoals ook staat op de kopie van uw identiteitskaart. Enkele dagen na uw tweede asielaanvraag, op 9 augustus 2011, geeft u echter een adreswijziging door waarop opnieuw staat dat u in Beirut geboren bent. In het gehoor op 7 november 2011 vermeldde u dan weer dat u in Saida geboren bent (CGVS, p. 3). Op deze manier blijft het een raadsel waar u feitelijk geboren bent, wat uw waarachtigheid nog maar eens ondergraaft, te meer, en zoals reeds werd opgemerkt, uw identiteitskaart slechts een kopie is waarvan de authenticiteit niet valt na te gaan. De huwelijksakte, afgegeven op 16 augustus 2011 en het extract uit het bevolkingsregister zijn documenten die zouden bewijzen dat u gehuwd bent. Hoewel het zeer merkwaardig is, en zoals reeds werd opgemerkt, dat noch u noch uw echtgenote spontaan jullie huwelijksdatum kunnen weergeven, wordt uw huwelijk op zich niet betwist. De brief van de burgemeester die u neerlegde om uw verhaal te staven werd ter uwen behoeve opgesteld en geldt dus niet als een objectief bewijsstuk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van F. Z.:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Libanese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Tofatha. U bent een sjiitische moslim en u bent tot en met het derde jaar middelbaar naar school geweest. U bent gehuwd met M.(...) A.(...) (O.V.6.745.125). De problemen die u naar België gedreven hebben vinden hun oorsprong in uw familie. Uw moeder is de tweede vrouw van uw vader. De eerste vrouw van uw vader is overleden toen u twee jaar oud was. U bent het enige kind van uw vader met zijn tweede echtgenote. Uw vier halfzussen en uw vier halfbroers hebben nooit kunnen verkroppen dat uw vader huwde met een tweede vrouw. Zij zochten een uitlaatklep en zij botvierden hun frustraties op uw persoon. Toen u een baby was hebben zij geprobeerd om u in brand te steken, een gebeurtenis die tot gevolg had dat uw voet verminkt werd. Ook daarna heeft u enorm geleden. Zo kon u bijvoorbeeld niet naar buiten gaan nadat u de school verlaten had. U ontmoette M.(...) en uw vader keurde jullie huwelijk goed. Na dit huwelijk zijn jullie naar Beirut verhuisd. Gedurende tien maanden woonden jullie in bij de grootouders van M.(...). Uw halfbroers wisten u echter heel snel op te sporen en zij hielden niet op u op te zoeken, u te slaan en u telefonisch te bedreigen. Op een dag ging u met M.(...) naar uw dorp en werd de auto waar jullie in zaten beschoten door uw halfbroer H.(...). M.(...) vluchtte naar België. Uzelf bleef nog minstens acht maanden in Beirut, waar u samen met uw ouders woonde, alvorens zelf de reis naar België aan te vatten. Op 5 augustus 2011 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een kopie van de identiteitskaarten van u en uw echtgenoot, een brief van de burgemeester, een huwelijksakte en een extract uit het bevolkingsregister neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

Vooreerst is het hoogst eigenaardig dat u ervan overtuigd bent dat het tweede huwelijk van uw vader de oorzaak was van alle ellende, doch u zich geeneens realiseert waarom uw ouders in het huwelijksbootje gestapt zijn. U gevraagd waarom uw vader koos voor een tweede vrouw, verklaarde u dit niet te weten (CGVS, p. 4). U nogmaals dezelfde vraag gesteld, verklaarde u dat uw vader 'misschien' verliefd was op uw moeder, maar dat u het nog steeds niet weet (CGVS, p. 4). U heeft uw vader nooit gevraagd waarom hij deze keuze gemaakt heeft (CGVS, p. 4). Dit alles zijn merkwaardige vaststellingen aangezien u toch beweerde dat uw halfbroers u het leven zuur maakten omwille van deze verbintenis. Het is dan ook billijk vanuit uw positie als enige nakomeling uit dit tweede huwelijk te verwachten dat u ooit vragen gesteld heeft met betrekking tot dit huwelijk en u de juiste reden kent van al het leed dat u zou doorstaan hebben. De afwezigheid van dit soort vraagstelling duidt erop dat u niet bijster geïnteresseerd was in het onderwerp, waardoor er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de ernst en zelfs de geloofwaardigheid van de problemen die uit dit huwelijk ontsprongen zouden zijn.

Daarenboven zijn de 'mishandelingsfeiten' waar u naar verwijst bijzonder vaag op één enkele uitzondering na. U spreekt in uw asielrelaas enigszins concreet over het feit dat uw broers u in 'brand' zouden proberen zetten hebben toen u slechts drie maanden oud was (CGVS, p. 7, 8, 14). U haalde aan dat uw moeder hard heeft gewerkt om uw medische behandeling te bekostigen (CGVS, p. 8) en verbazingwekkend genoeg herinnert u zich ook uw leeftijd op het moment van de feiten (CGVS, p.7). Het CGVS oordeelt dat u wellicht gewond geraakt bent door een incident op jonge leeftijd, ook al worden de omstandigheden en de opzettelijkheid van de feiten dan weer gecontesteerd gezien hiervoor geen bewijzen voorhanden zijn. In vergelijking met dit concrete incident zijn de andere gebeurtenissen die u aanhaalde opvallend ruim en vaag. U spreekt over 'beledigingen', 'afranselingen', 'dreigementen' en het feit dat men u 'opsloot' (CGVS, p. 7, 8, 10,11). De nauwkeurigheid die u eerder aan de dag legde wat betreft de brandwonden die u had als baby, verdwijnt volledig wanneer u deze andere feiten vermeldt. Nochtans zijn die laatste incidenten net die feiten die u 'bewust' heeft meegemaakt in uw leven en kan er als dusdanig verwacht worden dat u in detail treedt over wat men u allemaal exact heeft aangedaan op die momenten, iets wat u echter niet deed.

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de 'mishandelingsfeiten' jegens uw moeder. U beweerde immers eerst dat uw halfbroers uw moeder onberoerd lieten (CGVS, p.5) en dat er geen problemen waren tussen uw halfbroers en uw moeder. Immers, ze waren tegen u gekant (CGVS,

p. 7). U sprak evenwel over een 'haat' tegen uw moeder. Liefst vijf keer werd er u naar verduidelijking gevraagd betreffende de problemen en deze 'haat' die uw halfbroers koesterden en hoe hieraan uiting gegeven werd (CGVS, p. 7). Uw moeder kan immers moeilijk een bijzaak genoemd worden, daar u beweerde dat zij aan de basis lag van de problemen die uw halfbroers u veroorzaakten. De eerste vier keren betreft u telkens de problemen op uzelf en spreekt u heel algemeen over een 'haat' van uw halfbroers jegens uw moeder (CGVS, p. 7). Desalniettemin was het tweede huwelijk van uw vader toch de bron van al hun ergernis en kan ervan uitgegaan worden dat uw moeder toch ook op zekere wijze het onderspit moest delven. Slechts in uw vijfde antwoord reageert u gericht op de vraag door te stellen dat uw halfbroers tegen haar 'zeiden' dat zij gehaat werd, dit gevolgd door een schets van de kwalijke reputatie van uw broers in het algemeen. Ook deze keer blijft u echter op de oppervlakte wat betreft de relatie die uw halfbroers onderhielden met uw moeder. U bij wijze van conclusie gevraagd of u denkt dat uw moeder gehaat werd omdat uw halfbroers dit 'gezegd' zouden hebben, haalt u opeens het grote kwaad aan in de relatie tussen hen (CGVS, p. 7). Na zes vragen herinnert u zich opeens dat men niet alleen u in brand wou steken, maar ook uw moeder (CGVS, p.7). Na deze opmerking over agressie tegen uw moeder, blijft u later in het gehoor dezelfde trant aanhouden. Opeens spreekt u niet meer alleen over uzelf als slachtoffer van uw halfbroers, uw moeder was volgens u 'uw metgezel' als slachtoffer in de terreur en mishandelingen van uw halfbroers (CGVS, p. 10, 11, 14, 15). Nochtans beweerde u eerder expliciet dat uw moeder ontzien werd door uw broers. Deze plotse ommezwaai in uw asielrelaas geeft opnieuw weer dat u niet naar waarheid uw verhaal vertelt.

Wat betreft uw verblijf in Beirut dient er allereerst op gewezen te worden dat de periode die u opgeeft verschillend is van de verklaringen van uw echtgenoot. U beweerde dat u in totaal tien maanden in Beirut woonde, waarvan slechts vier maanden tesamen met uw man (CGVS, p. 3). Uw echtgenoot beweerde echter dat hij gedurende tien maanden samen met u in Beirut woonde, maar dat jullie slechts in de laatste drie maanden effectief samenwoonden (CGVS gehoorverslag M.(...) A.(...), p.3). Tijdens de eerste zeven maanden pendelde hij tussen Tofatha (Saida) en Beirut omwille van zijn werk en verbleef hij slechts sporadisch bij u in Beirut (CGVS gehoorverslag M.(...) A.(...), p. 8). In Beirut zouden jullie bij de grootouders van uw echtgenoot gewoond hebben (CGVS, p. 3, 12; gehoorverslag CGVS M.(...) A.(...), p. 7,8) en uw ouders zouden naar Beirut gekomen zijn na het vertrek van uw echtgenoot en er een ander appartement gehuurd hebben (CGVS gehoorverslag M.(...) A.(...), p. 6, 7, 10). Uw verklaringen komen, en zoals reeds werd aangestipt, niet overeen met deze van uw echtgenoot. U beweerde immers dat u slechts vier maanden in Beirut gebleven zou zijn bij zijn grootouders en daarna zes maanden met uw ouders zou hebben doorgebracht, terwijl uw man beweerde samen met u tien maanden in Beirut gewoond te hebben bij zijn grootouders. Na de lunchpauze die u tesamen heeft kunnen doorbrengen, verklaarde u echter plots ook tien maanden met uw man samengewoond te hebben in Beirut (CGVS, p. 13), waardoor u uw eerdere verklaring wijzigt. Er kan echter geen geloof meer gehecht worden aan uw laatste verklaring, mits u de kans gekregen heeft om in tussentijd uw man te spreken.

Overigens zijn de door u aangehaalde data een zwakke plek in uw asielrelaas. U beweerde dat u twintig dagen na uw huwelijk met uw echtgenoot naar Beirut verhuisd bent (CGVS, p. 13). De datum van dit 'huwelijk' herinnert u zich niet meer. U kunt slechts veronderstellen dat dit huwelijk een tweetal jaar geleden gesloten werd en verwijst naar de huwelijksakte die uw man bij zich had (CGVS, p. 4, 5). U heeft er ook geen besef van of u eerder in het begin of tegen het einde van het jaar in de echt getreden bent (CGVS, p. 5). U speelt dan op veilig en kiest voor het 'midden' van het jaar (CGVS, p. 5). Uw echtgenoot was evenmin op de hoogte van de datum van jullie huwelijk. Slechts na bestudering van de huwelijksakte kon hij uitbrengen dat het huwelijk op acht oktober 2009 voltrokken werd (CGVS gehoorverslag M.(...) A.(...), p.4). Terugkerend naar uw situering in de tijd van de verschillende gebeurtenissen, moet er gesteld dat het geheel niet mogelijk is dat jullie in Beirut tien maanden hebben samengewoond. Indien u immers op 28 oktober 2009 naar Beirut verhuisd bent en aldaar nog tien maanden gewoond zou hebben met uw echtgenoot, dan moet er geconcludeerd worden dat u tot ongeveer 28 augustus 2010 in Beirut samengewoond heeft. Het is dan ook opmerkelijk dat uw echtgenoot pas in december 2010 zijn land ontvlucht is (CGVS gehoorverslag M.(...) A.(...), p.4). U geeft dan ook geen waarheidsgetroouw zicht op de periode die verstreken zou zijn tussen jullie huwelijk en jullie vlucht naar België. Zoals reeds werd aangehaald, ondergraaft ook het feit dat geen van jullie beiden de precieze datum kent van jullie huwelijk de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Tegen de achtergrond van geheimhouding en tegenstand en het feit dat jullie reeds verliefd waren sinds 2002 maar tot het jaar 2009 hebben moeten wachten (CGVS, p.5; CGVS M.(...) A.(...), p. 5), lijkt deze bezegeling van jullie liefde haast onbenullig te zijn. Geen van jullie beiden vond het moment blijkbaar cruciaal genoeg om de datum te onthouden. Nochtans kan er verwacht worden dat dit moment omwille van de door jullie aangehaalde problemen tekenend zou zijn voor jullie leven. Door het geheel aan bovenstaande observaties kan dan ook opnieuw geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen.

Beirut was voor u wederom geen veilige bestemming. U verklaarde dat u gevolgd werd door uw halfbroers, dat u opnieuw 'meegenomen' werd door hen, dat u bedreigd werd en u klaagt over beledigingen per telefoon (CGVS, p. 12). U zou ook doodsb bedreigingen gekregen hebben (CGVS, p. 12). Twee weken na uw verhuis naar Beirut zouden uw halfbroers aan uw deur gestaan hebben (CGVS, p.13). Het waren zoals steeds woordenstromen vol beledigingen over uw persoon. U werd ook geslagen (CGVS, p. 13). Verschillende keren zouden uw halfbroers naar Beirut gekomen zijn, maar u herinnert zich niet hoe vaak dit was omdat u te 'depressief' was (CGVS, p. 13). Gepeild naar de frequentie waarmee uw halfbroers u opzochten, verklaarde u dat het niet elke dag was, maar soms na een maand, soms na anderhalve maand. U kreeg dagelijks wel telefonische bedreigingen en beledigingen (CGVS, p. 13, 14). Toch kan u zelfs niet bij benadering een idee geven hoe vaak uw halfbroers u opzochten, terwijl dit toch telkens zeer onthutsende incidenten geweest moeten zijn. U blijft opvallend kalm en zelfs een tikkeltje ongeïnteresseerd toen er u gevraagd werd om in uw geheugen te graven op zoek naar meer precieze informatie. U stelde: "Het is zo dat ze vaak komen, ik weet niet hoe vaak het was, maar toch op regelmatige basis en soms durfde ik voor hen de deur niet te openen (...)" (CGVS, p. 14). Nochtans lijkt het erop dat u 'soms' dan wel de deur opende en dat ze u dan steeds doodsb bedreigingen naar het hoofd slingerden (CGVS, p. 14). Nochtans bent u niet naar de politie gestapt. U lijkt zelfs even volledig van de kaart te zijn toen de suggestie geponeerd werd dat u naar de politie had kunnen gaan. U verwoordde wat er door uw hoofd ging door te stellen: "Moest ik een klacht indienen tegen mijn broers?", waarna u duidelijk aangedaan begon te huilen (CGVS, p. 14). Niettemin is het vreemd dat u wars bent van de gedachte om aangifte te doen, vooral in de context die u geschetst heeft van uw broers, namelijk die van bekende criminelen die 'terug op het moordpad zijn' en u in hun vizier gekregen hebben (CGVS, p. 9). Bij verduidelijkende vragen over stappen die u ondernomen heeft, spreekt u over een verzoeningspoging in uw dorp van de burgemeester en van uw vader, doch laat u de politie in Beirut onvermeld terwijl u wel tegelijkertijd voet bij stuk houdt dat men u, toen u daar woonde, nog altijd wou vermoorden. Een gegeven waarvan u nog steeds overtuigd bent (CGVS, p. 14, 15). Deze observaties versterken uw asielrelaas allerm minst. Indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zou u toch meer moeite gedaan hebben om uzelf te beschermen. U een laatste keer hiernaar gepeild komt niet verder dan te stellen dat uw vader altijd geprobeerd heeft een verzoening te bewerkstelligen maar dat dit nooit gelukt is (CGVS, p.14). Gezien u zich blijkbaar maar al te zeer bewust bent geweest van het 'falen' van uw vader kan het eens te meer niet overtuigen dat u hebt nagelaten op zijn minst te proberen de bescherming van uw autoriteiten in te roepen. U heeft er trouwens ook geen idee van of uw man of uw vader aangifte hebben gedaan bij de politie (CGVS, p. 17), wat ook zeer eigenaardig is daar er toch van uit kan worden gegaan dat jullie hierover wel eens zouden hebben gesproken. Bovendien legde uw man tegenstrijdige verklaringen af. Hij verklaarde dat hij er geen idee van heeft wanneer uw halfbroers op de hoogte waren van jullie verblijf in Beirut (CGVS, p.9). Hij beweerde dat uw halfbroers nooit naar jullie huis gekomen zijn, noch heeft hij hen gezien in Beirut (CGVS, p. 9). Het is dan ook merkwaardig dat hij niet vermeldde dat u door uw halfbroers opgezocht en lastig gevallen werd in Beirut. Uw versie van de feiten doet nogmaals de waarheid onrecht aan. Daarenboven is het onbegrijpelijk dat uw echtgenoot voor u het land verlaten zou hebben, terwijl uw halfbroers het vooral op u gemunt hadden. U gevraagd waarom uw man alleen is vertrokken verklaarde u dat hij beloofd had om te werken en u dan het geld toe te sturen zodat ook u naar België kon komen (CGVS, p. 16). Jullie hadden immers niet genoeg geld om de reis voor beide personen te bekostigen. U gevraagd waarom u dan niet de persoon was die als eerste uitgestuurd werd, stelde u dat u niet alleen kon reizen, dat u hier niemand kent en dat u niet zou weten wat u hier zou moeten komen doen (CGVS, p. 16). Uw man beaamde dat jullie niet de financiële middelen hadden om samen naar België te komen (gehoorverslag CGVS M.(...) A.(...), p.10). Nochtans is het opmerkelijk dat uw man vertrekt naar België zonder u. U verklaarde immers dat u gezocht werd en ook in Beirut geen rust kende. Uw verklaringen over financiële middelen kunnen gezien de door u geschetste context dan ook niet overtuigen. Uzelf bent pas acht maanden na uw man naar België gekomen en in tussentijd hebben er zich, zoals u zelf aangeeft, geen vermeldenswaardige feiten voorgedaan. In de laatste drie maanden werd u immers gewoon 'zoals altijd' bedreigd (CGVS, p. 17). U leek niet bepaald de noodzaak van een snel vertrek in te zien. Uw acties staan derhalve in contrast met uw aanvankelijke bewering dat Beirut 'misschien' voor een maand een veilige bestemming was, maar ook niet langer (CGVS, p. 12). Afgaande op uw eigen berekeningen bent u echter minstens voor een periode van achttien maanden in Beirut gebleven. Bovenstaande observaties wekken wederom niet de indruk dat u een gegronde vrees had om uw land te verlaten.

Weinig overtuigend is ook uw bewering dat uw vader aan uw broers zou hebben verteld dat jullie zich intussen in België bevinden daar er toch van kan worden uitgegaan dat uw vader zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest van het feit dat het net zij waren die verantwoordelijk waren voor jullie vertrek uit Libanon en hij er zich voor zou hoeden hen informatie over jullie te geven (CGVS, p.5). Te meer uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds door hen bedreigd zou worden (CGVS, p. 5).

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Libanon te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een kopie van de identiteitskaarten van u en uw echtgenoot, een brief van de burgemeester, een huwelijksakte en een extract uit het bevolkingsregister neer. De informatie op uw identiteitskaart heeft betrekking op uw identiteit en wordt op zich niet betwist. De huwelijksakte, afgegeven op 16 augustus 2011, en het extract uit het bevolkingsregister zijn documenten die zouden bewijzen dat u gehuwd bent. Hoewel het zeer merkwaardig is, en zoals reeds werd opgemerkt, dat noch u noch uw echtgenoot spontaan jullie huwelijksdatum kunnen weergeven, wordt uw huwelijk op zich niet betwist. De brief van de burgemeester die u neerlegde om uw verhaal te staven werd ter uwen behoefte opgesteld en geldt dus niet als een objectief bewijsstuk.

Tot slot dient nog opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenoot, die zich op dezelfde motieven baseert, door het CGVS tevens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en de artikelen 3, 8 en 12 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voeren verzoekers aan dat uit het administratief dossier en de door hen bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat zij het voorwerp zijn geweest van vervolgingen omwille van private en intra-familiale motieven, namelijk een voortdurende gewelddadige bejegening door verzoeksters halfbroer. Gelet op de moordpoging op verzoeker en de folteringingen die verzoekster onderging, zullen zij ongetwijfeld worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst, aldus verzoekers.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: hun huwelijksattest en een brief van de burgemeester, stukken welke reeds in de loop van de administratieve procedure werden bijgebracht, alsook een medisch attest waaruit volgens verzoekers blijkt dat verzoekster het slachtoffer is geweest van folteringingen.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht hun relaas gelet op (i) verzoeksters beperkte kennis aangaande het tweede huwelijk van haar vader én de exacte oorzaak van het leed dat zij omwille van dit huwelijk zou hebben ondergaan, (ii) verzoeksters vage verklaringen met betrekking tot de mishandelingen die ze zou hebben ondergaan, (iii) verzoeksters tegenstrijdige verklaringen betreffende de mishandelingen die haar moeder zou hebben ondergaan, (iv) de vaststelling dat verzoekers onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen aangaande de periode waarin ze in Beirut zouden gewoond hebben, (v) verzoekers hun onvermogen om de exacte datum van hun huwelijk weer te geven, ondanks het belang van deze gebeurtenis binnen hun relaas, (vi) verzoeksters onvermogen de frequentie mee te delen van haar problemen in Beirut, (vii) verzoeksters terughoudendheid om klacht in te dienen bij de politie tegen haar halfbroers ondanks de ernstige problemen waarmee ze beweert te zijn geconfronteerd, (viii) de vaststelling dat verzoekers onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen betreffende de problemen die zij in Beirut zouden hebben gekend met verzoeksters halfbroers, (ix) het gegeven dat verzoeker als eerste het land verliet ondanks het feit dat vooral verzoekster zou zijn gevisieerd door haar halfbroers, (x) de vaststelling dat verzoekster ondanks de problemen toch achttien maanden in Beirut zou hebben gewoond, (xi) de ongeloofwaardigheid van verzoeksters bewering dat haar vader haar halfbroers – de personen door wie zij zou zijn bedreigd – zou hebben ingelicht over haar actuele verblijfplaats, (xii) verzoekers eigenaardige en weinig doorleefde verklaringen betreffende de gebeurtenis die voorafging aan zijn vlucht uit Libanon, (xiii) de vaststelling dat verzoeker geen bescherming heeft gezocht in zijn eigen land nadat hij werd beschoten en (xiv) het feit dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen betreffende de politieke betrokkenheid van verzoeksters halfbroer.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging ondernemen om deze pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in het

administratief dossier, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijven. Zij gaan immers volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissingen en blijven steken in het louter herhalen van hun vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, waarmee zij niet vermogen de uitgebreide motivering van de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch hun vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Evenmin betwisten zij de motivering van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, waaronder het huwelijksattest en de brief van de burgemeester welke opnieuw aan het verzoekschrift worden gevoegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Ook het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde medisch attest is niet van dien aard dat het een ander licht kan werpen op de beoordeling van het door verzoekers opgediste relaas. Het betreft een slecht leesbare kopie, waarin melding wordt gemaakt van een oud litteken bij verzoekster. In tegenstelling tot wat wordt gesuggereerd in het verzoekschrift, kan uit dit attest op generlei wijze worden afgeleid dat verzoekster gefolterd werd. Ook het loutere feit dat verzoekster een litteken heeft vormt op zich geen bewijs van de feiten die zij beweert te hebben meegemaakt. De kennisgeving van verzoekers naar de in Borzée geopende structuur en twee afspraakformulieren voor 8 augustus 2011 hebben geen betrekking op hun asielrelaas.

2.2.3. In acht genomen wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat aan verzoekers hun asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. De bestreden beslissingen worden gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier en die in voorliggend verzoekschrift niet op afdoende wijze worden verklaard of weerlegd zoals blijkt uit het voorgaande. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door verzoekers opgediste relaas, kan evenmin worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissingen een schending zouden uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM overigens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is. (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moeten verzoekers het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar hun land van herkomst, wat zij in casu niet aantonen. De Raad stelt immers vast dat verzoekers zich voor hun verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroepen op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van hun asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid van dit asielrelaas, tonen verzoekers niet aan dat zij het slachtoffer dreigen te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in hun hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, welk artikel het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, woning en correspondentie garandeert, kan niet worden ingezien hoe de bestreden beslissingen deze bepaling schenden daar deze op zich geen verwijderingsmaatregel inhouden noch ertoe strekken de in genoemd artikel opgesomde rechten aan verzoekers te ontfangen. Dat verzoekster zwanger is wordt overigens niet betwist en verzoekers worden door de bestreden beslissingen geenszins van elkaar gescheiden daar ten aanzien van beiden een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

Voorts is het de Raad niet duidelijk en verzoekers lichten evenmin toe op welke wijze zij menen dat hun recht op huwen zoals gewaarborgd door artikel 12 EVRM zou geschonden zijn, temeer zij reeds gehuwd zijn.

2.5. Waar verzoekers in fine vragen om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS